

Sygn. akt III CZ 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. sp. z o.o. sp.k. w C.
przy uczestnictwie B. K.
o orzeczenie zakazu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 kwietnia 2016 r.,
zażalenia uczestnika
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt XII Ga [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w K. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 stycznia 2015 r., w sprawie z wniosku A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w C., z udziałem B. K., o orzeczenie zakazu.

Orzeczenie zaskarżył uczestnik zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. Wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Treść omawianych przepisów wskazuje, że możliwość uchylenia wyroku przez sąd drugiej instancji została ograniczona wyłącznie do sytuacji wyczerpująco w tych przepisach wymienionych. Oznacza to, że nie ma podstawy do dokonywania wykładni rozszerzającej przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r., II CZ 193/12, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji w zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja nie występuje. Sąd Okręgowy wskazał jedynie na konieczność przeprowadzenia dowodów z akt postępowań egzekucyjnych oraz z akt postępowania karnego. Podkreślił również, że z uwagi na represyjny charakter postępowania nie jest uzasadnione jego uzupełnienie przez sąd odwoławczy, skoro skutkuje pozbawieniem uczestników postępowania możliwości przeprowadzenia kontroli instancyjnej. Tymczasem Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w znacznej części, w szczególności dopuścił dowody z dokumentów z akt postępowania upadłościowego, jak też z dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę. Dokonał również oceny prawnej przesłanek z art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. „prawo upadłościowe i naprawcze” (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 233 ze zm.). Z uwagi na treść art. 386 § 4 *in fine* k.p.c. wskazane wyżej braki nie mogą stanowić przyczyny uchylenia i mogły zostać samodzielnie uzupełnione przez Sąd Okręgowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że uzupełnienie postępowania dowodowego przez sąd drugiej instancji, nawet w przeważającym zakresie, nie prowadzi do osądzenia sprawy w jednej instancji - odwoławczej, lecz do

zrealizowania zasady apelacji pełnej, która bez wątplenia nie narusza konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CZ 17/15, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

jw